

Arrest

nr. 313 333 van 23 september 2024
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat V. WORONOFF
Roodebeeklaan 44
1030 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 14 december 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 november 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 juni 2024 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 2 juli 2024.

Gelet op de beschikking van 22 juli 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 augustus 2024.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat V. WORONOFF.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoekster, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, dient beroep in tegen de beslissing “verzoek kennelijk ongegrond” van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) van 30 november 2023 waarbij haar verzoek om internationale bescherming wordt geweigerd en als kennelijk ongegrond wordt beschouwd. De bestreden beslissing is gestoeld op artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet.

Bij het ten tijde van de bestreden beslissing geldende koninklijk besluit van 7 april 2023, werd Albanië aangewezen als veilig land van herkomst. Ook het recentste koninklijk besluit van 12 mei 2024 duidt Albanië

opnieuw aan als veilig land van herkomst. Hieruit vloeit het vermoeden voort dat in hoofde van onderdanen afkomstig uit een veilig land, zoals in casu verzoekster uit Albanië, in beginsel geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aanwezig is. Het komt verzoekster toe om duidelijk aan te tonen dat, in haar specifieke situatie, haar land van herkomst niet als veilig kan worden beschouwd.

In de bestreden beslissing wordt op uitgebreide en omstandige wijze gemotiveerd dat verzoekster echter geen substantiële redenen heeft opgegeven om haar land van herkomst in haar specifieke omstandigheden niet te beschouwen als een veilig land van herkomst ten aanzien van de vraag of ze voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt. De commissaris-generaal stelt vast dat verzoekster niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend en dat ze verder niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien wordt het beschermingsverzoek als kennelijk ongegrond beschouwd in toepassing van artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet.

2. Uit de gegevens in het administratief dossier blijkt dat verzoekster zich voor haar verzoek om internationale bescherming baseert op dezelfde motieven als degene die door haar echtgenoot, D.D., in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming worden aangevoerd. Inzake haar echtgenoot (zaak met rolnummer 306 901) werd als volgt beschikt:

1. Verzoeker, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, dient beroep in tegen de beslissing “verzoek kennelijk ongegrond” van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) van 30 november 2023 waarbij zijn verzoek om internationale bescherming wordt geweigerd en als kennelijk ongegrond wordt beschouwd. De bestreden beslissing is gestoeld op artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet.

Bij het ten tijde van de bestreden beslissing geldende koninklijk besluit van 7 april 2023, werd Albanië aangewezen als veilig land van herkomst. Ook het recentste koninklijk besluit van 12 mei 2024 duidt Albanië opnieuw aan als veilig land van herkomst. Hieruit vloeit het vermoeden voort dat in hoofde van onderdanen afkomstig uit een veilig land, zoals in casu verzoeker uit Albanië, in beginsel geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 en geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet bestaat. Het komt verzoeker toe om duidelijk aan te tonen dat, in zijn specifieke situatie, zijn land van herkomst niet als veilig kan worden beschouwd.

In de bestreden beslissing wordt op uitgebreide en omstandige wijze gemotiveerd dat verzoeker geen substantiële redenen heeft opgegeven om zijn land van herkomst in zijn specifieke omstandigheden niet te beschouwen als een veilig land van herkomst ten aanzien van de vraag of hij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt. Er wordt vastgesteld dat verzoeker niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend en hij verder niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien wordt het verzoek als kennelijk ongegrond beschouwd in toepassing van artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet.

2. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) stelt vast dat hij geen valabele argumenten aanvoert die de desbetreffende overwegingen weerleggen of ontkrachten nu hij niet verder komt dan het voeren van een algemeen betoog en het bekritisieren van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal.

3. Verzoeker verklaart niet naar Albanië terug te kunnen keren omdat hij vreest voor zijn leven omwille van de bloedwraak waarin hij is verwickeld met de familie M. Het beschermingsverzoek van verzoekers echtgenote A.D. (zaak met rolnummer 306 903) werd door de commissaris-generaal eveneens kennelijk ongegrond verklaard.

4. In de bestreden beslissing wordt terecht geoordeeld dat verzoeker geen nood aan internationale bescherming aantoonde. Aan zijn vluchtrelaas aangaande de bloedwraak problematiek kan immers geen geloof worden gehecht. Het CGVS heeft op goede gronden als volgt vastgesteld:

“Vooreerst zijn er ernstige twijfels de besa van onbepaalde duur die uitgesproken werd ten aanzien van uw familie en de verbreking ervan. Zo kan u geen enkel schriftelijk bewijs neerleggen van wat de voorwaarden van de besa zouden zijn, dit terwijl u van veel andere elementen wel bewijzen neerlegt. Aangezien u met bemiddelaars werkte, kan dit nochtans wel verwacht worden. Vervolgens zit er geen enkele logica in uw uitspraken waarin u stelt dat ze u de besa toekenden om u zo gade te slaan en enkele jaren later te kunnen toeslaan (CGVS D., p. 20). Jullie woonden immers niet ver van elkaar en u ging steeds gaan werken. Uw bewegingen konden dus zeer snel in kaart gebracht worden indien de tegenpartij daadwerkelijk van plan was u te doden. Het heeft aldus geen zin dat de familie M. u de ene na de andere besa zou toekennen en u na

een tijd zelfs een besa van onbepaalde duur zou geven (CGVS D., p. 11-12) om die dan om een al bij al weinig zwaarwichtig incident in een café gelegen in een zone waar jullie wel mochten komen en waarbij uw broer op voorhand niet kon weten dat S.'s broer er zou zitten zomaar te verbreken (CGVS, p. 12-13, 15). Geconfronteerd met deze gang van zaken en het gegeven dat uw broer onmiddellijk wegging zodra hij S.'s broer in het café zag, stelde u louter dat jullie in een ondergeschikte positie zaten en hen iets verschuldigd waren, maar kon dit verder niet rechtvaardigen (CGVS, p. 19). Dat de voorwaarde van de cafés een voorwendsel was om de gemaakte afspraken te laten afspringen – men kon immers op voorhand niet weten of zien of er iemand van de tegenpartij zat of niet – overtuigt niet. Het CGVS ziet niet in waarom de tegenpartij niet gewoon een besa zou weigeren indien ze werkelijk wraak wilde nemen. Over het incident in het café legde u overigens incoherente verklaringen af. Bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) verklaarde u dat er iemand naar de tafel van uw broer gestuurd werd (CGVS Vragenlijst, ingevuld bij de DVZ op 9 juni 2023, vraag 3.5). Op het CGVS zei u echter dat die persoon naar de bar ging en enkel langs de tafel passeerde waar uw broer aanzat, maar er niet naartoe ging (CGVS D., p. 14-15). Hiermee geconfronteerd, zei u louter dat u niet weet of de tolk bij de DVZ u goed begrepen had en u daar niet uitvoerig kon spreken (CGVS D., p. 19). Dit argument kan echter niet weerhouden worden daar u bij aanvang van uw persoonlijk onderhoud aangaf geen enkele opmerking te hebben over uw interview bij de DVZ (CGVS D., p. 2). Bovendien blijkt uit uw verklaringen bij de DVZ dat u er wel degelijk uitvoerig kon vertellen over uw problemen. Bij de DVZ zei u overigens ook dat uw broer K. geen idee had wat er aan de hand was of waarom hij benaderd werd en enkel vluchtte omdat hij doorhad dat het niet goed zat (CGVS vragenlijst, ingevuld bij de DVZ op 9 juni 2023, vraag 3.5). Op het CGVS zei u hierover dat uw broer de signalen goed opgevangen had en doorhad wat er aan de hand was (CGVS D., p. 14-15). Hiermee geconfronteerd, ontkende u de versie van bij de DVZ en zei u dat uw broer de signalen wel opgevat had, maar niet wist wat er zou kunnen gebeuren en daarom wegging (CGVS, p. 19). Het louter ontkennen van een van beide versies kan echter niet weerhouden worden als rechtvaardiging voor een vastgestelde tegenstrijdigheid. U en uw echtgenote leggen ook tegenstrijdige verklaringen af over hoeveel tijd er zat tussen het incident van K. met P. en het moment waarop de bemiddelaars jullie lieten weten dat de besa verbroken was. U zei dat beide op dezelfde dag, 26 november 2020, plaatsvonden (CGVS D., p. 15). Uw echtgenote beweerde dan weer dat het incident enkele dagen, een week of tien dagen voor het verbreken van de besa gebeurde (CGVS A.D., p. 9). Bovendien verklaarde u bij de DVZ nog dat het incident met uw broer een dag voor de verbreking van de besa plaatsvond (CGVS vragenlijst, ingevuld bij de DVZ op 9 juni 2023, vraag 3.5). Dat jullie over een element dat tot de kern van jullie problemen behoort dergelijke uiteenlopende verklaringen afleggen, ondermijnt ten zeerste de geloofwaardigheid hiervan. Bovendien kan het grote gebrek aan kennis van uw echtgenote over de besa, de voorwaarden ervan en het verbreken ervan niet gerechtvaardigd worden. Ofschoon zij een paar jaar inwoonde in hetzelfde huis, weet zij niet wanneer de besa in voege trad noch welke regels of voorwaarden hieraan verbonden waren (CGVS A., p. 8). Ook over het verbreken ervan weet ze niet veel. Ze weet niet wat er precies gebeurde waardoor uw broer in de problemen kwam of waarom die ontmoeting met S.'s broer een probleem was. Ze weet ook niet wat er tijdens de ontmoeting met de bemiddelaars gezegd is over het verbreken van de besa, enkel dat die verbroken werd (CGVS A.D., p. 9-10). Als verschooning hiervoor zei ze dat ze de Kanun niet kent, dat dit zaken zijn die mannen onderling bespreken en zij hier niet bij mocht zijn (CGVS A.D., p. 8 en 10). Er kan en mag echter van haar redelijkerwijze verwacht worden dat zij actueel van dergelijke zaken toch op de hoogte is, aangezien dit kernelementen van jullie verzoek om internationale bescherming zijn. Bovendien hebben jullie al een asielprocedure in Frankrijk doorlopen, waardoor er van uit gegaan mag worden dat jullie intussen op de hoogte zijn van het feit dat zulke kennis van belang is om jullie zaak te schragen.”

Verzoeker ontkracht noch weerlegt voormelde vaststellingen en hij onderneemt hiertoe zelfs geen ernstige poging in zijn verzoekschrift. Voorgaande vaststellingen blijven derhalve, bij gebrek aan enig dienstig verweer, geheel overeind. Alle in de aangevochten beslissing opgesomde incoherenties en tegenstrijdigheden vinden hun grondslag in het administratief dossier en hebben geen betrekking op details, maar op feiten die rechtstreeks aanleiding hebben gegeven tot verzoekers vertrek uit het land van herkomst.

5. Verzoeker maakt hoe dan ook niet aannemelijk dat het hem met betrekking tot die verklaarde problemen en vrees, daargelaten de geloofwaardigheid ervan, aan nationale bescherming vanwege de Albanese autoriteiten ontbreekt. In dit verband wordt in de bestreden beslissing geoordeeld als volgt:

“Hoe dan ook blijkt uit niets dat jullie bij eventuele problemen bij terugkeer naar Albanië geen beroep zouden kunnen doen op de Albanese autoriteiten. Jullie zeggen dat de familie van S. vrienden en familie bij de Albanese staat hebben en ze zich moeiden met de rechtsgang (CGVS A.D., p. 11 en CGVS D., p. 7). Jullie maken evenwel geenszins aannemelijk dat de tegenpartij in het bloedwraakconflict een negatieve impact zou kunnen hebben op de voor jullie beschikbare beschermingsmodaliteiten in Albanië. Gevraagd naar wie de tegenpartij juist kende, had u het over de oudste broer die in het verleden voor de rechtbank werkte (CGVS D., p. 8), een neef die gevangenisdirecteur was in de eerste gevangenis waar uw broer zat (CGVS D., p. 7), en drie neven bij de politie van wie er één het gerechtelijk onderzoek naar uw broer leidde (CGVS D., p. 7 en 9). Uw echtgenote haalde voorts nog aan dat ze een vriend hadden die parlamentslid was (CGVS A.D., p. 11). Vooreerst is het opmerkelijk te noemen dat, indien de familie van S. dermate veel invloed had en er alles

aan deed u en uw familie het leven zuur te maken (CGVS D., p. 7), u tot aan uw vertrek uit Albanië voor de gemeente aan de slag was (CGVS D., p. 3). Vervolgens is het niet geloofwaardig dat, indien ze een parlamentslid kenden, u dit niet zou aanhalen, maar uw echtgenote wel, temeer ze dit volgens haar van uw familie hoorde (CGVS A.D., p. 11). Bovendien weet uw echtgenote niets te zeggen over de identiteit van dit parlamentslid, noch voor welke partij hij zetelt of hoe ze die persoon kennen (CGVS A.D., p. 11). Het is evenmin geloofwaardig dat, indien de oudste broer in het verleden voor de rechtbank gewerkt heeft, uw echtgenote dit niet zou aanhalen wanneer hiernaar gevraagd werd (CGVS A.D., p. 11). U weet overigens niet van wanneer tot wanneer hij bij de rechtbank van eerste aanleg in Shkodër werkte, welke functie hij er had, wie hij daar kende of op welke manier hij er tussengekomen is (CGVS D., p. 8-9). Het is ook niet geloofwaardig dat een neef van hen gevangenisdirecteur was (CGVS D., p. 8); uw echtgenote haalde dit immers niet aan toen gevraagd werd naar hun connecties (CGVS A.D., p. 11). U verklaarde dat deze directeur verantwoordelijk was voor het overplaatsen van uw broer naar een andere gevangenis (CGVS D., p. 7). De officiële reden hiervoor was evenwel de betrokkenheid van uw broer bij een gevangenisopstand en u raakte niet verder dan te zeggen dat hij dit deed omdat hij jullie leed wilde berokkenen. Bovendien weet u niet hoe die directeur heet en wat zijn exacte familiale relatie is met de familie M.. U weet zelfs niet van wie u hoorde dat hij een neef van S. zou zijn (CGVS D., p. 7). Wat tot slot de neven betreft die voor de politie werkzaam zijn, kan hier ook niet het minste geloof aan gehecht worden. Van twee van die neven heeft u geen flauw benul hoe ze heten, wat hun exacte familieband is of welke functie ze hebben bij de politie. U weet enkel dat ze van Tropojë zijn (CGVS D., p. 10). De enige neef van wie u de naam en functie kent, is P.S. Hij zou volgens u verantwoordelijk zijn geweest voor het gerechtelijk onderzoek naar uw broer. U verklaarde dat hij omwille van zijn relatie met de tegenpartij de feiten veranderde ten voordele van S. en de bewijslast tegen uw broer verzwaarde (CGVS D., p. 10). Gevraagd of jullie ooit aanhaalden dat hij omwille van zijn familieband het onderzoek niet mocht leiden, zei u dat uw familie dit niet deed en dat dit pas in de rechtbank mocht (CGVS D., p. 11). Dat u niet zou aanklagen dat een familielid van een betrokkene het onderzoek leidt, tart alle verbeelding. Vervolgens weet u niet eens of uw broer in de rechtbank aanhaalde dat de door P. neergeschreven gebeurtenissen niet waarachtig waren (CGVS D., p. 10). Dat u van zulks niet op de hoogte zou zijn, mist alle waarachtigheid. Uit de door u neergelegde nieuwsartikelen blijkt overigens dat er videobewijs bestaat van het incident waarbij uw broer S. neerschoot. Dit maakt het onwaarschijnlijk dat P. in staat zou zijn om de feiten te verdraaien of verzwaren. Daarnaast weet u niet eens hoe hij precies gerelateerd is aan S. (CGVS D., p. 9) en uw echtgenote heeft helemaal geen idee van zijn naam, familiale relatie of functie (CGVS A.D., p. 11), daar waar dit wel verwacht mag worden. Bijgevolg kan ook geen enkel geloof gehecht worden aan de familiale relatie tussen P.S. en S. M..”

Verzoeker brengt geen argumenten aan in het verzoekschrift om afbreuk te doen aan voorgaande pertinente vaststellingen van de commissaris-generaal. Gelet op het gebrek aan dienstig verweer worden de voorgaande motieven door de Raad eveneens tot de zijne gemaakt

Verzoeker overtuigt derhalve niet dat hij in geval van een terugkeer naar Albanië, met betrekking tot de door hem gevreesde problemen geen of onvoldoende beroep zou kunnen doen op de hulp van en/of bescherming door de in Albanië aanwezige hogere autoriteiten en dat deze niet bij machte of niet willig zouden zijn om hem hulp en/of bescherming te bieden. Verzoeker slaagt er dan ook niet in met concrete, valabele en objectieve elementen aan te tonen dat de informatie en de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal onjuist zouden zijn en dat de Albanese autoriteiten geen redelijke maatregelen treffen in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade die verzoeker en zijn partner zeggen te vrezen.

6. Raad stelt voorts vast dat verzoeker geen verweer voert tegen de motieven van de bestreden beslissing met betrekking tot de door hem voorgelegde documenten, zodat de Raad om dezelfde redenen als de commissaris-generaal, die worden toegelicht in de bestreden beslissing, deze stukken niet in aanmerking neemt als bewijs van de door hem voorgehouden vrees voor vervolging of reëel risico op het lijden van ernstige schade.

7. Betreffende verzoekers verwijzing naar rechtspraak van de Raad dient erop te worden gewezen dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentwaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. X; RvS 16 juli 2010, nr. X (c); RvS 18 december 2008, nr. X(c)). De rechtspraak van de Raad betreft individuele gevallen en heeft geen precedentwaarde die bindend is. Elk verzoek dient op individuele basis en aan de hand van de hiertoe in concreto aangevoerde elementen onderzocht te worden, zoals in casu geschiedt.

8. Met betrekking tot de in het verzoekschrift opgeworpen schending van artikel 3 van het EVRM dient erop te worden gewezen dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek of verzoeker reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie en of deze bescherming nog actueel en toereikend is.

9. Wat betreft de overige motieven van de bestreden beslissing stelt de Raad vast dat verzoeker deze ongemoeid laat waardoor deze onverminderd overeind blijven, minstens laat hij na concrete en dienstige argumenten bij te brengen die hieraan afbreuk doen.

10. Uit niets blijkt dat er heden in Albanië een internationaal of binnenlands gewapend conflict aan de gang is zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoeker brengt geen concrete elementen in die zin aan, noch beschikt de Raad over algemeen bekende informatie waaruit dit blijkt.

11. Gelet op wat voorafgaat, lijkt het erop dat verzoeker geen substantiële redenen heeft opgegeven om zijn land van herkomst, Albanië, in zijn specifieke omstandigheden niet te beschouwen als een veilig land van herkomst ten aanzien van de vraag of hij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt.”

3. Bijgevolg blijkt evenmin dat verzoekster redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Albanië.

4. Gelet op het voorgaande, lijkt het erop dat verzoekster geen substantiële redenen heeft opgegeven om haar land van herkomst, Albanië, in haar specifieke omstandigheden niet te beschouwen als een veilig land van herkomst ten aanzien van de vraag of zij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt.”

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader benadrukt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien strekt het verzoek tot horen er niet toe de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. In het proces-verbaal van terechtzitting van 22 augustus 2024 staat het volgende vermeld:

“De kamervoorzitter nodigt uit om te reageren op de beschikking, voorwerp van de vragen tot horen. VzP bevestigt het pleidooi in de vorige zaak op de rol, de 11de zaak, deze van haar echtgenoot. Op papier is Albanië een veilig land. De werkelijkheid is anders en ze vreest voor haar leven en dat van haar gezin vandaar haar VIB want het is moeilijk leven in Albanië, wraak ligt op de loer voor haar familie.”

Betreffende de 11de zaak, zaak met rolnummer 306 901, staat in het proces-verbaal van terechtzitting van 22 augustus 2024 genoteerd:

“De kamervoorzitter nodigt uit om te reageren op de beschikking, voorwerp van de vragen tot horen.

VzP is nog altijd van mening dat, ongeacht haar herkomstland als veilig wordt aanzien, de wet op de bloedwraak nog steeds hangende is. Haar leven is in gevaar voor haarzelf en haar gezin, dit is de reden van haar VIB. Ze werkt hier en heeft banden met Binche. Enkel België biedt haar een veilige plek.”

4.1. Uit de gegevens in het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij zich voor haar verzoek om internationale bescherming baseert op dezelfde motieven als degene die door haar echtgenoot, de heer D.D., in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming worden aangevoerd. Dit wordt ter terechtzitting niet betwist.

Inzake de verzoekende partij haar echtgenoot, dossier gekend onder het rolnummer 306 901, wordt bij arrest met nummer 313 332 van 23 september 2024 als volgt gemotiveerd:

“ De Raad wijst er vooreerst op dat het doel van een vraag tot horen erin bestaat om ter zitting concreet uiteen te zetten met welke gronden in de beschikking men het niet eens is en waarom. De verzoekende partij komt ter terechtzitting echter in wezen niet verder dan aan te geven het niet eens te zijn. Zij stelt slechts op algemene wijze dat zij nog altijd van mening is dat, ongeacht dat haar herkomstland als veilig wordt aanzien, de wet op de bloedwraak nog steeds hangende is, en dat haar leven en dat van haar gezin in gevaar is, zonder in te gaan op de gronden van voormelde beschikking. De verzoekende partij gaat met haar betoog dan ook geheel voorbij aan hetgeen hierin concreet wordt vastgesteld en omstandig wordt uiteengezet. Uit voormelde beschikking blijkt onder meer dat aan de verzoekende partij haar vluchtrelaas betreffende de bloedwraakproblematiek geen geloof kan worden gehecht en dat zij hoe dan ook niet aannemelijk maakt dat het haar met betrekking tot die verklaarde problemen en vrees, daargelaten de geloofwaardigheid ervan, aan nationale bescherming vanwege de Albanese autoriteiten ontbreekt. De verzoekende partij voert geen concrete en valabele argumenten aan die deze gronden ontkrachten of weerleggen.

Dat de verzoekende partij hier werkt en banden heeft met Binche zijn elementen die irrelevant zijn bij de beoordeling van het verzoek om internationale bescherming. Het leven, de situatie en de integratie van de verzoekende partij in België houden immers geen verband met een vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade in haar land van herkomst, minstens toont zij dit niet in concreto aan. Het besluit dat enkel België haar een veilige plek beidt, doet gelet op het geheel van voormelde vaststellingen niet anders denken.

De verzoekende partij reikt met haar betoog ter terechtzitting dan ook geen concrete elementen aan die afbreuk doen aan hetgeen reeds in voormelde beschikking en in de bestreden beslissing werd aangegeven.

5. Bijgevolg geeft de verzoekende partij geen substantiële redenen op om haar land van herkomst, Albanië, in haar specifieke omstandigheden niet te beschouwen als een veilig land van herkomst ten aanzien van de vraag of zij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt.”

4.2. Ook door de toevoeging ter terechtzitting dat Albanië op papier een veilig land is, dat de werkelijkheid anders is en dat ze vreest voor haar leven en dat van haar gezin, kan de verzoekende partij niet overtuigen. Dit is evenmin het geval waar zij stelt dat vandaar haar verzoek om internationale bescherming komt. Het is moeilijk leven in Albanië en wraak ligt op de loer voor haar familie, zo stelt zij.

Wederom wordt voorbijgegaan aan de gronden van voormelde beschikking, minstens brengt de verzoekende partij haar betoog er niet afdoende in verband mee. Ook met dergelijke algemeen geformuleerde vrees reikt de verzoekende partij geen concrete elementen aan die hier afbreuk aan kunnen doen, noch toont zij ermee aan dat zij in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat haar betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. De verzoekende partij gaat eraan voorbij dat het haar toekomt dit *in concreto* aan te tonen.

5. Bijgevolg geeft de verzoekende partij geen substantiële redenen op om haar land van herkomst, Albanië, in haar specifieke omstandigheden niet te beschouwen als een veilig land van herkomst ten aanzien van de vraag of zij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig september tweeduizend vierentwintig door:

M. RYCKASEYS,

kamervoorzitter,

M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. RYCKASEYS